

# ODPIS

Sygn. akt IV SA/Wa 1979/18



## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2018 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie  
w składzie następującym:

Przewodniczący	<b>sędzia WSA Alina Balicka</b>
Sędziowie	<b>sędzia WSA Katarzyna Gołał</b> <b>sędzia WSA Anna Sękowska (spr.)</b>
Protokolant	<b>st. sekr. sąd. Marcin Woźniak</b>

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu **29 listopada 2018 r.**  
sprawy ze skargi **Patryka Wachowca**  
na czynność **Szefa Kancelarii Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej**  
z dnia **9 maja 2018 r.**  
w przedmiocie **odmowy wstępu na posiedzenie Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej**

**oddala skargę**

Do orzeczenia zgłoszono zdanie odrębne



Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem

Sekretarz sądowy

*Marcin Woźniak*  
Marcin Woźniak

## UZASADNIENIE

Pismem z 6 czerwca 2018 r. Patryk Wachowiec wniósł skargę na czynność Szefa Kancelarii Sejmu w postaci odmowy wstępu na posiedzenie Sejmu w dniu 9 maja 2018 r. Skarga została wniesiona na podstawie art. 3 § 2 pkt 4 w związku z art. 50 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1369, ze zm.), dalej jako p.p.s.a. Szefowi Kancelarii Sejmu skarżący zarzucił naruszenie:

- art. 61 ust. 1 w związku z art. 61 ust. 2 Konstytucji RP - przez uznanie, iż wstęp na posiedzenie Sejmu nie jest formą realizacji konstytucyjnego prawa do informacji publicznej;
- art. 113 i art. 61 ust. 3 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP - przez uznanie, iż wstęp na jawne posiedzenie Sejmu może podlegać ograniczeniom, które nie spełniają przesłanek proporcjonalności;
- art. 61 ust. 4 Konstytucji RP w związku art. 172 ust. 1 pkt 3 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. - Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej w związku z § 6 zarządzenia nr 1 Marszałka Sejmu z dnia 9 stycznia 2008 r. w sprawie wstępu do budynków pozostających w zarządzie Kancelarii Sejmu oraz wstępu i wjazdu na tereny pozostające w zarządzie Kancelarii Sejmu - przez uznanie, iż podstawą odmowy wstępu na posiedzenie Sejmu może być akt prawa wewnętrznego, regulujący kompleksowo tę kwestię i wydany na podstawie ogólnikowej delegacji zawartej w Regulaminie Sejmu;
- art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP - przez uznanie, iż dopuszczalne jest arbitralne różnicowanie prawa wstępu na posiedzenie Sejmu.

Wobec powyższych zarzutów, skarżący wniósł o stwierdzenie bezskuteczności czynności Szefa Kancelarii Sejmu - odmowy wstępu na posiedzenie Sejmu w dniu 9 maja 2018 r. (art. 146 § 1 p.p.s.a.), uznanie uprawnienia skarżącego do wstępu na posiedzenie Sejmu w dniu 9 maja 2018 r. (art. 146 § 2 p.p.s.a.) oraz zwrot kosztów postępowania.

W uzasadnieniu skargi skarżący podniósł, że w dniu 8 maja 2018 r., ok. godz. 13:15, za pośrednictwem platformy ePUAP zgłosił do Kancelarii Sejmu chęć obserwowania obrad Sejmu następnego dnia – od godz. 13:30 do końca dnia.

W dniu 9 maja 2018 r., ok godz. 13:00, skarżący stawił się przed Działem Przepustek Kancelarii Sejmu celem odbioru przepustki pozwalającej na wstęp na teren Sejmu i obserwowanie obrad. Strażnik marszałkowski - po kontakcie radiowym - ustnie poinformował go, że nie ma jeszcze decyzji w sprawie wydania mu przepustki umożliwiającej wstęp na tereny w zarządzie Kancelarii Sejmu. Tego samego dnia, o godz. 13:34, skarżący skontaktował się ze strażnikiem marszałkowskim pod numerem tel. 22 694 21 63. Poinformowano go, że zawieszono wydawanie jednorazowych przepustek, a tym samym nie jest możliwa obserwacja obrad Sejmu.

Tego samego dnia, również za pośrednictwem platformy ePUAP, skarżący wystosował ponaglenie do Szefa Kancelarii Sejmu, jednak do dnia złożenia skargi nie otrzymał na nie odpowiedzi.

Szef Kancelarii Sejmu, w odpowiedzi na skargę, na podstawie art. 58 § 1 pkt 1 p.p.s.a. wniósł o odrzucenie skargi, a w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku wniósł o jej oddalenie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

W ocenie Sądu skarga nie jest zasadna.

W pierwszej kolejności, odnosząc się do wniosku o odrzucenie skargi, Sąd uznał, że skarga podlega kontroli sądowoadministracyjnej na podstawie art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. W ocenie Sądu, czynność Szefa Kancelarii Sejmu polegająca na odmowie wstępu na posiedzenie Sejmu jest czynnością z zakresu administracji publicznej, dotyczącą uprawnienia wynikającego z przepisu prawa o jakim mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.

Szef Kancelarii Sejmu, odmawiając skarżącemu udziału w posiedzeniu Sejmu, uniemożliwił skarżącemu realizację konstytucyjnego uprawnienia do wstępu na posiedzenie kolegiального organu władzy publicznej pochodzącego z powszechnych wyborów, stanowiącego jednocześnie wyraz konstytucyjnej zasady jawności działania organów publicznych wyrażonej w art. 61 Konstytucji RP. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 24 lutego 2015 r., sygn. akt I OSK 2517/14 wskazał, że odmowa realizacji tego uprawnienia kreuje sprawę administracyjną, w ramach której organ administracji publicznej (dysponent władztwa) dokonuje czynności z zakresu administracji publicznej. Czynność odmowy dotyczy zindywidualizowanego podmiotu, któremu odmawia się realizacji jego uprawnienia.

Przedmiotem skargi jest czynność Szefa Kancelarii Sejmu polegająca na odmowie skarżącemu wstępu na posiedzenie Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 9 maja 2018 r. Czynnością tą ograniczono skarżącemu realizację jego prawa do informacji publicznej w formie wstępu na obrady organów kolegialnych wybranych w wyborach powszechnych.

Dostęp do informacji publicznej stanowi jedno z podstawowych praw obywatelskich. Przepis art. 61 ust. 1 Konstytucji RP gwarantuje, że obywatel ma prawo do uzyskania m.in. informacji o działalności organów władzy publicznej.

Zgodnie z ust. 2 art. 61 Konstytucji RP prawo do uzyskiwania informacji obejmuje dostęp do dokumentów oraz wstęp na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku lub obrazu.

Jednocześnie prawa i wolności konstytucyjne nie mają absolutnego charakteru, stąd art. 31 ust. 3 Konstytucji przewiduje ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw, które mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw.

Przepis ten wyznacza granice ingerencji władzy publicznej w sferę praw i wolności konstytucyjnych obywatela poprzez ogólne określenie przesłanek, których spełnienie jest konieczne do wprowadzania ograniczeń praw i wolności jednostki.

Z kolei ograniczenie prawa, o którym mowa w ust. 1 i 2 art. 61 Konstytucji RP, czyli prawa do informacji publicznej, zostało poddane unormowaniu szczegółowemu zawartemu w art. 61 ust. 3 Konstytucji, zgodnie z którym ograniczenie tego prawa może nastąpić wyłącznie ze względu na określone w ustawach ochronę wolności i praw innych osób i podmiotów gospodarczych oraz ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa. Są to materialne przesłanki dające podstawę do ograniczenia konstytucyjnego prawa do informacji publicznej.

Ponadto tryb udzielania informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, określają ustawy, a w odniesieniu do Sejmu i Senatu ich regulaminy (art. 61 ust. 4 Konstytucji). Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 16 września 2002 r., K 38/01 podkreślił, że "o ile zatem w odniesieniu do art. 61 ust. 1 i 2 w związku z ust. 3 Konstytucji mamy do



czynienia z konstrukcją, która zakłada uzupełniającą jedynie rolę ustawodawcy zwykłego ze względu na wyczerpujące unormowania już na poziomie konstytucyjnym - o tyle ust. 4 art. 61 Konstytucji nakłada na ustawodawcę zwykłego obowiązek wydania ustaw dotyczących trybu udzielania informacji. Tryb ten bowiem nie został w art. 61 Konstytucji unormowany tak całościowo, jak to ma miejsce w odniesieniu do zakresu materialnego oraz granic prawa dostępu do informacji publicznej", "prawo do informacji oraz jego zakres wyznaczają bowiem bezpośrednio same przepisy art. 61 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji oraz ustawy zwykłe doprecyzowujące te treści, a także ustawy o których mowa jest w art. 61 ust. 3 Konstytucji, a które wprowadzić mogą ograniczenia prawa do informacji w zakresie tam określonym". Oznacza to, że unormowania dotyczące ograniczenia prawa do informacji publicznej w granicach i według kryteriów wskazanych w Konstytucji oraz dotyczące trybu jej udzielania stanowią materię ustawową, to sam zakres tego prawa został wyznaczony przez prawodawcę w tekście samej Konstytucji.

Konstytucja RP w art. 113 wprowadziła zasadę jawności obrad Sejmu. Jednocześnie dopuszcza stosowanie wyjątków od zasady jawności, gdy wymaga tego dobro państwa.

Zgodnie z art. 61 ust. 4 Konstytucji RP tryb udzielania informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, określa w odniesieniu do Sejmu Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej przyjęty Uchwałą Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 32, z późn. zm.). Art. 172 ust. 1 Regulaminu Sejmu stanowi, że posiedzenia Sejmu są jawne. Jawność posiedzeń Sejmu zapewnia się w szczególności poprzez:

- 1) wcześniejsze informowanie opinii publicznej o posiedzeniach Sejmu,
- 2) umożliwienie prasie, radiu i telewizji sporządzania sprawozdań z posiedzeń Sejmu,
- 3) umożliwienie publiczności obserwowania obrad Sejmu z galerii w sali posiedzeń Sejmu, na zasadach określonych przez Marszałka Sejmu w przepisach porządkowych.

Z kolei art. 199 ust. 1 i 3 Regulaminu Sejmu stanowi, że Kancelaria Sejmu wykonuje zadania organizacyjno-techniczne i doradcze związane z działalnością Sejmu i jego organów. Kancelaria Sejmu udostępnia informację publiczną oraz informację o środowisku i jego ochronie w trybie określonym w dziale IVa.

Kancelarią Sejmu kieruje Szef Kancelarii Sejmu (art. 200 ust. 1 RS). Szef Kancelarii Sejmu jest zwierzchnikiem służbowym wszystkich pracowników Kancelarii Sejmu i ponosi odpowiedzialność za ich działania (art. 201 ust. 1 RS).

W Dziale IVa Regulaminu Sejmu został uregulowany dostęp do informacji publicznej oraz informacji o środowisku i jego ochronie. Z uregulowań art. 202a ust. 1, 2, 3 wynika, że:

1. Informację publiczną Kancelaria Sejmu udostępnia poprzez ogłaszanie dokumentów i innych informacji w Systemie Informacyjnym Sejmu.
2. Informacja publiczna może być udostępniana poprzez wskazanie ogólnodostępnego miejsca wyłożenia lub przechowywania informacji publicznej w Kancelarii Sejmu.
3. Informacja publiczna, która nie została udostępniona w sposób, o którym mowa w ust. 1 lub 2, udostępniana jest przez Kancelarię Sejmu na pisemny wniosek. Wniosek może być przesłany za pośrednictwem Systemu Informacyjnego Sejmu.

Zatem Sejm Rzeczypospolitej Polskiej jako organ władzy publicznej, reprezentowany przez Szefa Kancelarii Sejmu na zasadzie art. 202c Regulaminu Sejmu, jest podmiotem obowiązany do udostępnienia informacji publicznej. Jak już była mowa wyżej, zgodnie z art. 61 ust. 2 Konstytucji RP, informacją publiczną jest również prawo wstępu na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, w przypadku Sejmu jest to prawo obserwowania obrad Sejmu z galerii w sali posiedzeń Sejmu, na zasadach określonych przez Marszałka Sejmu w przepisach porządkowych, tj. w zarządzeniu nr 1 Marszałka Sejmu z dnia 9 stycznia 2008 r. w sprawie wstępu do budynków pozostających w zarządzie Kancelarii Sejmu oraz wstępu i wjazdu na tereny pozostające w zarządzie Kancelarii Sejmu, wydanym na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 13 oraz w związku z art. 172 ust. 1 pkt 2 i 3 Regulaminu Sejmu i art. 246 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Służbie Ochrony Państwa (Dz. U. z 2018 r., poz. 138).

W tym miejscu należy przypomnieć, że ograniczenie obywatelskiego prawa do uzyskania informacji publicznej w postaci prawa do obserwowania obrad Sejmu z galerii w sali posiedzeń Sejmu, na podstawie art. 61 ust. 3 Konstytucji RP może zostać ograniczone ze względu na określone w ustawach ochronę wolności i praw innych osób i podmiotów gospodarczych oraz ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa.

W ocenie Sądu, ustawą ograniczającą m.in. prawo do uzyskania informacji publicznej w powyższym zakresie jest ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Służbie Ochrony Państwa, w brzmieniu obowiązującym w dniu 9 maja 2018 r. W Rozdziale 10 ustawa ta regulowała zakres i sposób ochrony Sejmu i Senatu. Zgodnie z art. 246 ust. 1, 2 i 3 ww. ustawy ochrona Sejmu polega m. in. na:

- 1) ochronie terenów, obiektów i urządzeń pozostających w zarządzie Kancelarii Sejmu;
- 2) zapewnieniu w zakresie niezastrzeżonym dla SOP i Żandarmerii Wojskowej bezpieczeństwa osób przebywających na terenach i w obiektach Sejmu;
- 3) kontroli uprawnień do przebywania na terenach i w obiektach Sejmu oraz wydawaniu przepustek uprawniających do przebywania na tych terenach i w tych obiektach, a także zapewnieniu w tych miejscach porządku;

Natomiast, jak stanowi ust. 2 art. 246 ustawy o Służbie Ochrony Państwa, w brzmieniu obowiązującym w dniu 9 maja 2018 r., zadania w zakresie ochrony Sejmu i Senatu wykonują strażnicy Straży Marszałkowskiej, umundurowanej formacji podległej Marszałkowi Sejmu.

Straż Marszałkowska, jako komórka organizacyjna Kancelarii Sejmu, jest bezpośrednio nadzorowana przez Szefa Kancelarii Sejmu (art. 250 ust. 1). Strażą Marszałkowską kieruje Komendant Straży Marszałkowskiej przy pomocy zastępców. Komendant Straży Marszałkowskiej i jego zastępcy są powoływani i odwoływani przez Szefa Kancelarii Sejmu (art. 250 ust. 2). Organizację wewnętrzną i szczegółowy tryb działania Straży Marszałkowskiej określi, w drodze zarządzenia, Marszałek Sejmu (art. 250 ust. 3).

Z powyższych przepisów wynika, że ochrona Sejmu, będącego organem władzy ustawodawczej, została powierzona Straży Marszałkowskiej. Ochrona terenów i obiektów Sejmu, jak również zapewnienie w zakresie niezastrzeżonym dla SOP i Żandarmerii Wojskowej bezpieczeństwa osób przebywających na terenach i w obiektach Sejmu jest związane z bezpieczeństwem Państwa. Zadaniem Straży Marszałkowskiej jest także zapewnienie na terenie i w obiektach Sejmu porządku. Uprawnienie Straży Marszałkowskiej do zapewnienia bezpieczeństwa i porządku w powyższym zakresie należy do uprawnień o randze ustawowej. Ochrona Sejmu w powyższym zakresie realizowana jest m. in. poprzez kontrolę uprawnień do przebywania na terenie Sejmu oraz wydawanie przepustek, uprawniających do przebywania na terenie Sejmu. Prawo do wydawania przepustek, uprawniających do



przebywania na terenie Sejmu, może wiązać się z odmową ich wydania. Zakres tego uprawnienia nie sprowadza się jedynie do czynności technicznej.

Zakres uprawnień Straży Marszałkowskiej związanych z kontrolą uprawnień do przebywania na terenie Sejmu oraz wydawania przepustek uprawniających do przebywania na terenie Sejmu został w oparciu o art. 250 ust. 3 ustawy o Służbie Ochrony Państwa, w brzmieniu obowiązującym w dniu 9 maja 2018 r., sprecyzowany w § 6 pkt 4 zarządzenia nr 1 Marszałka Sejmu z dnia 9 stycznia 2008 r. Zgodnie z tym przepisem, mającym swoje upoważnienie w ustawie, w wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych względami bezpieczeństwa lub względami organizacyjnymi, Komendant Straży Marszałkowskiej, po powiadomieniu odpowiednio Szefa Kancelarii Sejmu i Szefa Kancelarii Senatu, może ograniczyć albo wyłączyć prawo wstępu na tereny i do budynków.

W oparciu o uprawnienie ustawowe wynikające z art. 246 ust. 1 pkt 1, 2, 3 ustawy o Służbie Ochrony Państwa, w brzmieniu obowiązującym w dniu 9 maja 2018 r., oraz § 6 pkt 4 zarządzenia nr 1 Marszałka Sejmu z dnia 9 stycznia 2008 r., Komendant Straży Marszałkowskiej w dniu 25 kwietnia 2018 r., mając na uwadze zapewnienie bezpieczeństwa i porządku na terenie będącym w zarządzie Kancelarii Sejmu, zmienił zasady wstępu na teren i do budynków sejmowych poprzez niewystawianie jednorazowych kart wstępu.

Z odpowiedzi na skargę wynika, że ograniczenie w okresie od 25 kwietnia do 27 maja 2018 r. wstępu do budynków sejmowych, polegające na niewydawaniu w tym okresie jednorazowych kart wstępu, podyktowane było nadzwyczajną sytuacją, w jakiej znalazła się Kancelaria Sejmu, jako administrator obiektu, w którym odbywała się akcja protestacyjna osób z niepełnosprawnościami i ich opiekunów. W tych okolicznościach Kancelaria Sejmu zobowiązana była nie tylko do podjęcia działań, czyniących pobyt osób protestujących na terenie budynków sejmowych jak najmniej uciążliwym ale również do zapewnienia w tym czasie prawidłowego i sprawnego funkcjonowania Parlamentu. Komendant Straży Marszałkowskiej, jako kierujący formacją mającą zapewnić ochronę Sejmu i Senatu, miał więc ustawowy obowiązek podejmowania czynności służących tej ochronie.

Biorąc pod uwagę treść art. 250 ust. 1 ustawy o Służbie Ochrony Państwa, w brzmieniu obowiązującym w dniu 9 maja 2018 r., w którym wskazano, że Straż Marszałkowska jest komórką organizacyjną Kancelarii Sejmu bezpośrednio nadzorowaną przez Szefa Kancelarii Sejmu oraz art. 201 ust. 1 Regulaminu Sejmu,



zgodnie z którym Szef Kancelarii Sejmu jest zwierzchnikiem służbowym wszystkich pracowników Kancelarii Sejmu i ponosi odpowiedzialność za ich działania, nie może budzić wątpliwości, że to Szef Kancelarii Sejmu odpowiada za odmowę skarżącemu dostępu do informacji publicznej w dniu 9 maja 2018 r. w postaci obserwowania obrad Sejmu z galerii w sali posiedzeń Sejmu.

Ze względu na wyraźne, jednoznaczne i niebudzące wątpliwości umocowanie Straży Marszałkowskiej działania w celu ochrony władzy ustawodawczej (będące jednocześnie jej obowiązkiem), którego realizacją była zaskarżona czynność, brak jest podstaw do skutecznego wywodzenia, że doszło do naruszenia prawa, ani tym bardziej – istotnego. To kryterium zaś, zgodnie z art. 145 § 1 pkt 1 p.p.s.a. jest wyznacznikiem oceny Sądu w stosunku do czynności, odpowiednio stosowanym, zgodnie z art. 146 § 1 zdanie 2 p.p.s.a.

Należy jednocześnie zauważyć, że skarżący nie wykazał, by zaskarżona czynność nie realizowała przepisów ustawowych, czy była podjęta z ich przekroczeniem. Samo przypuszczenie co do braku istnienia zagrożenia dla porządku publicznego, w braku dostępu skarżącego do informacji, którymi dysponuje Marszałek Sejmu, Staż Marszałkowska i Służba Ochrony Państwa, nie może być różnoznaczące z obiektywnym brakiem przesłanek. Zasadnie zauważył organ w odpowiedzi na skargę, że grupy zorganizowane wchodzą do Sejmu na innych zasadach, niż osoby fizyczne, a w związku z tym zróżnicowaniem, z samego faktu wpuszczania takich grup nie można wywodzić, że nie było podstaw do niewpuszczania osób w oparciu o jednorazowe karty wstępu.

Sąd z urzędu również takiego naruszenia (tj. niezrealizowania przepisów ustawowych czy podjęcia zaskarżonej czynności z ich przekroczeniem, nie dostrzegł).

Skarżący de facto kwestionuje uprawnienia Straży Marszałkowskiej, które, jak Sąd podkreśla, znajdują swoje pierwotne umocowanie w Konstytucji RP, następnie zgodnie z hierarchią zasad prawnych - w ustawie i regulaminie.

W przedmiotowej sprawie zostały spełnione przesłanki ochrony porządku publicznego, w postaci ochrony siedziby władzy ustawodawczej oraz osób przebywających na terenach i w obiektach Sejmu. Zaskarżona czynność nie stanowi zatem wyniku interpretacji ważenia zasad konstytucyjnych, lecz wykonanie obowiązku ustawowego, powierzonego Straży Marszałkowskiej. Przesądzenie co jest ważniejsze: wstęp do Sejmu czy ochrona porządku publicznego, nastąpiło na

poziomie norm prawnych, które właściwym służbom nakazują działanie dla ochrony porządku publicznego.

Z tego względu WSA w Warszawie nie ma przesłanek do dokonania ważenia zasad (por. M. Florczak-Wątor, Ważenie zasad konstytucyjnych jako podstawa sądowej wykładni, w: A. Kotowski, E. Maniewska (red.), Argumentacja konstytucyjna w orzecznictwie sądowym. Studia i Analizy Sądu Najwyższego. Materiały naukowe. Tom IV, Warszawa 2017, s. 28, 35-38, B. Wojciechowski, Ważenie zasad prawnych jako istota argumentacyjno-interpretacyjnego modelu stosowania prawa, w: L. Leszczyński, B. Wojciechowski, M. Zirk-Sadowski, System prawa administracyjnego, Tom 4, Wykładnia prawa administracyjnego, Warszawa 2015, s. 490-494).

Ponadto, to czy ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Służbie Ochrony Państwa w brzmieniu obowiązującym w dniu 9 maja 2018 r., spełnia test proporcjonalności, np. na gruncie art. 31 ust. 3 Konstytucji RP czy standardów, wyznaczanych przez Europejski Trybunał Praw Człowieka nie jest materią, podlegającą badaniu przez WSA w Warszawie. Badanie zgodności ustaw z Konstytucją leży w gestii TK (co wynika z art. 33 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym - Dz.U. z 2016, poz. 2072). Przedmiotem tego badania jest również to, czy doszło, poprzez brzmienie ustawy, do naruszenia istoty danego prawa, np. dostępu do informacji publicznej. Żądania i część argumentacji skarżącego wykracza zatem, poza kognicję działania WSA w Warszawie.

Kwestionowanie ustaw i innych aktów prawnych może się odbyć poprzez inne dostępne środki prawne, niż skarga do sądu administracyjnego, np. inicjatywę ustawodawczą (kwestie te reguluje ustawa z dnia 24 czerwca 1999 r. o wykonywaniu inicjatywy ustawodawczej przez obywateli – t.j.: Dz.U. z 2018, poz. 2120). WSA nie jest również uprawniony do zawierania komentarza odnośnie do istniejącego unormowania de lege lata czy do lege ferenda.

Wobec powyższego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy Sąd uznał, że prawo skarżącego do informacji publicznej ustanowione w art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP nie ma charakteru absolutnego, skarżący bez względu na swój własny interes w uzyskaniu informacji, zobowiązany był poddać się rygorom wynikającym z istniejących ograniczeń, na które wskazał Szef Kancelarii Sejmu

odmawiając skarżącemu wstępu na posiedzenie Sejmu w dniu 9 maja 2018 r., a które to ograniczenia, jak wykazano, znajdują swoje ustawowe umocowanie.

Z tych wszystkich względów, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie na podstawie art. 151 p.p.s.a. orzekł jak w sentencji.



Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem

Sekretarz sądowy

*W. Woźniak*  
Wojciech Woźniak